

KRONIKA

DIECEZJI SANDOMIERSKIEJ

miesięcznik poświęcony sprawom diecezji

„Czyń każdy w swym kółku, co każe duch Boży, a całość sama się złoży”

MIESIĘCZNIK POŚWIĘCONY SPRAWOM DIECEZJI.

„Czyni każdy w swym kółku, co każe duch Boży, a całość sama się złoży”

TREŚĆ ZESZYTU.

	Str.
Nabożeństwo Różańcowe	31
W sprawie „Tygodnia Miłosierdzia”	31
Komunikanty do Komunii św. dla wiernych	33
Taca na nasze budujące się kościoły	34
Prezydium W.R.N. w Kielcach Wydział Kultury w sprawie materiałów archiwalnych	34
Zmiany wśród duchowieństwa	85
Z życia artystycznego Diecezji	86
Śp. Ks. Prałat Antoni Ręczajski	89
Śp. Ks. Mgr Czesław Florkiewicz	90
Śp. Ks. Prob. Adam Łukasiewicz	91
Śp. Ks. Kan. Gabriel Pfadt	91
Śp. Ks. Prał. Adam Popkiewicz	92
Śp. Ks. Dziekan Stanisław Jakóbowski	92
Śp. Ks. Prob. Marian Wójcik	93
Śp. Ks. Jubilat Józef Sapiński	94

38.

Nabożeństwo Różańcowe.

Każdy duszpasterz wyczuje i obmyśli na podstawie doświadczenia, jak najdogodniejszy czas na wieczorne nabożeństwa różańcowe. W wielu wypadkach trzeba będzie zerwać z szablonowym i utartym zwyczajem a dostosować się do warunków, w jakich ludzie żyją i pracują. Gromadzić należy, zwłaszcza dzieci i młodzież; zamiast czytanek można przypomnieć jedno lub dwa pytania z katechizmu, nie przeciągając ponad 5 minut.

Będziemy gorąco zachęcać wiernych, by w rodzinach przez cały październik odmawiali zbiorowo Różaniec święty.

Sandomierz, dnia 20 sierpnia 1953 r.

† Jan Lorek, Biskup.

39.

W sprawie „Tygodnia Miłosierdzia”.

Tradycyjny „Tydzień Miłosierdzia” urządzany corocznie w naszych parafiach jest jednym z ważnych momentów w działalności duszpasterskiej. Mając charakter wybitnie religijny, przyczynia się w wysokim stopniu do pogłębienia życia wewnętrznego parafian, jest źródłem najpiękniejszej działalności

apostolskiej wiernych, którą jest szerzenie miłości społecznej, a przez złożone z motywów religijnych ofiary, przyczynia się do udzielania skutecznej pomocy bliźniemu w potrzebie i uzdolenia go w niejednym wypadku do samowystarczalności, do stworzenia mu odpowiednich warunków życia.

Duszpasterze, urządzając co roku „Tydzień Miłosierdzia” w swych parafiach, winni włożyć wiele własnej inicjatywy, by ta uroczystość charytatywna wypadła jak najlepiej, i przyniosła bogate owoce. Ponieważ sposób urządzania „Tygodnia Miłosierdzia” jest zasadniczo znany duszpasterzom — dlatego w tegorocznych wytycznych programowych podajemy tylko najważniejsze wskazania i wyjaśnienia.

1. Termin. Tegoroczny „Tydzień Miłosierdzia” odbędzie się w dniach od 4—11 października włącznie.

2. Charakter. Uroczystości „Tygodnia Miłosierdzia” mają charakter ściśle religijny i odbywają się w obrębie kościoła parafialnego; program składa się z nabożeństw, kazań i zbiorów w kościele.

3. Hasło. Hasłem tegorocznego „Tygodnia Miłosierdzia” będzie: „Miłosierdzie — drogą do doskonałości”. Dominantą kazań, nauk i nabożeństw będzie pogłębienie życia wewnętrznego wiernych przez praktykę uczynków miłosierdzia i miłości.

4. Żądania duszpasterza. Należy zapowiedzieć z ambony „Tydzień Miłosierdzia” w niedzielę dnia 27 września. Wywiesić odpowiedni afisz w przedsionku. W niedzielę 4 października wszystkie kazania będą na temat: „Miłosierdzie — drogą do doskonałości”. W niedzielę 11 października wszystkie kazania będą na temat: „Za miłosierdzie — nagroda wielka”. Należy również zebrać i zestawzić wszystkie potrzeby odnośnie do kościelnej akcji charytatywnej parafii.

5. Zbiórki. Zasadniczo zbiórki ogranicza się do ofiar na tacę w niedzielę i w dniu powszednie podczas nabożeństw różańcowych, do „Daru Ołtarza” i do skarbon.

6. Trwałe owoce tegorocznego „Tygodnia Miłosierdzia”:

a) pogłębienie życia wewnętrznego wiernych i ugruntowanie w nich cnoty miłości i miłosierdzia.

b) ożywienie działalności Siostry parafialnej oraz opiekunów i opiekunek rejonowych, mających pieczę charytatywną nad poszczególnymi rejonami parafii; gdyby dotąd parafie nie miały opiekunów rejonowych — wprowadzą je po „Tygodniu Miłosierdzia”. Są oni nieodzownymi pomocnikami duszpasterzy w prowadzeniu miłosierdzia chrześcijańskiego w parafii.

c) zaprawienie wiernych do stałej praktyki odwiedzania chorych, niesienia im usług, czytania im Ewangelii św. itp. Zaprowadzenie w parafii praktyki wydatnej opieki sąsiedzkiej, by rzeczywiście parafia stanowiła „Duszę jedną i serce jedno”, by nie było żadnego potrzebującego”. (Dz. Ap. IV).

Sandomierz, dnia 20 sierpnia 1953 r.

† Jan Lorek, Biskup.

40.

Komunikanty do Komunii św. dla wiernych.

W czasie odbywanych wizyt pasterskich zauważyłem, że w niektórych kościołach naszej diecezji komunikanty do Komunii św. dla wiernych są zbyt małe. Nie chodzi tutaj o kwestię dogmatyczną, ponieważ wiemy, że w najmniejszej nawet częście konsekrowanej hostii jest obecny Pan Jezus, — chodzi raczej o stronę praktyczną i kult Najśw. Eucharystii.

Mając to na względzie zarządzam, aby we wszystkich kościołach diecezji komunikanty do Komunii św. dla wiernych nie były mniejsze, niż o średnicy trzech centymetrów. Gdzie są mniejsze formy do wycinania komunikantów, należy je przerobić lub nowo zakupić według wskazanego wymiaru. Księża Dziekani dopilnują, aby w kościołach ich dekanatów sprawa ta była uregulowana po myśli niniejszego zarządzenia.

Sandomierz, dnia 20 sierpnia 1953 r.

† Jan Lorek, Biskup.

41.

Taca na nasze budujące się kościoły.

Cała diecezja interesuje się odbudową spalonego kościoła w Aleksandrowie Dużym, oraz zniszczonego przez działania wojenne kościoła w Stodołach. Na terenie zaś parafii Magnuszew stanął w Łękawicy murowany dom Boży, dotąd nie wykończony.

Dlatego zarządzam przeznaczenie ofiar zebranych w kościołach w pierwszą niedzielę października w całości na rzecz budujących się kościołów; przekazując zaraz te pieniądze do Kurii Diecezjalnej, należy zaznaczyć wyraźnie: „Taca z I niedzieli października”. Będzie to zarazem, na początku Tygodnia Miłosierdzia, piękny zbiorowy uczynek miłosierdzia, mający na celu dobro dusz braci naszych.

Sandomierz, dnia 20 sierpnia 1953 r.

† Jan Lorek, Biskup.

42.

Prezydium W.R.N. w Kielcach Wydział Kultury w sprawie materiałów archiwalnych.

Kielce, dnia 21. 7. 1953 r. L. dz. Kl. 4 A 8/53 r. Do Kurii Diecezjalnej w Sandomierzu. Wydział Kultury Prez. WRN został powiadomiony, iż na probostwach znajdują się materiały archiwalne z przed 1830 r. (jak: pergamiны, stare druki, plany, mapy, pieczęcie itp.) pochodzenia podworskiego, które w związku z przeprowadzeniem reformy rolnej zostały zdeponowane przez osoby trzecie rządcom parafii. Materiały te, posiadające często dużą wartość historyczną oraz naukową a nawet zabytkową, winny być przekazane do Państw. Archiwum Wojewódzkiego w Kielcach (ul. Kilińskiego 1) względnie do odpowiedniego Państwowego Archiwum Powiatowego.

W związku z tym Wydz. Kultury Prez. WRN w Kielcach prosi Biskupią Kurię Diecezjalną o wydanie odpowiednich pisemnych zarządzeń dla wszystkich parafii rzym. kat. na

terenie woj. kieleckiego celem przekazania tych materiałów archiwalnych do właściwych archiwów. (—) Mgr Eugeniusz Krygier, Wojewódzki Konserwator Zabytków Województwa Kieleckiego.

43.

Zmiany wśród duchowieństwa.

Mianowani: — Proboszczami Ks. Mgr Stanisław Michalski w Zawichoście, Ks. Jan Gajos w Tymienicy, Ks. Roman Mazurkiewicz w Ptkanowie i Ks. Stanisław Szeląg w Chotczy.

— Wikariuszani i Prefektami zostali mianowali neoprezbiterzy: Ks. Aleksy Fiet w Kowali, Ks. Józef Kaczor w Kazanowie Ilżeckim, Ks. Henryk Karbownik w Czarnej, Ks. Stanisław Krzemień w Cermnie, Ks. Jan Kuczkiewicz w Skarżysku w par. Najśw. Serca Jezusowego, Ks. Adam Łyżwa w Iwaniskach, Ks. Mroczek Antoni w Drzewicy, Ks. Bogumił Orłowski w Krynkach, Ks. Stanisław Popis w Jastrzębiu, Ks. Jan Roguś w Sławnie, Ks. Czesław Tatar w Opatowie i Ks. Henryk Wójtowicz w Radomiu w par. św. Teresy od Dzieciątka Jezus.

Przeniesieni — Proboszczowie: Ks. Janusz Jaworski z Ptkanowa do Malic, Ks. Bolesław Fochtman z Tymienicy do Przysuchy, Ks. Piotr Chołoiński z Zawichosta do Obrazowa, Ks. Wincenty Kwiatkowski z Beszowej do Strzyżowic, Ks. Edward Polakowski ze Strzyżowic do Beszowej.

— Wikariusze zaś zostali przeniesieni: Ks. Wojciech Mężyk z Kazanowa Ilżeckiego do Głowaczowa, Ks. Stanisław Socha z Przysuchy do Ćmielowa, Ks. Stanisław Wydra z Magnuszewa do Janowca, Ks. Stanisław Skrok z Iwanisk do Mnina, Ks. Tadeusz Jakubiak z Kozienic do Bedlna, Ks. Zygmunt Wieczorek z Drzewicy do Kozienic.

— Zmarł dn. 28 lipca 1953 r. w Domu Księży Emerytów w Sandomierzu Ks. Jubilat Józef Sapiński. R. in p.

Z życia artystycznego diecezji.

Życie artystyczne w diecezji rozwija się systematycznie, w małym zakresie i powoli. Myśli twórcze skierowane są na drobne rekonstrukcje, remonty, uzupełnienia ugrupowań budowlanych i fragmentów architektonicznych w świątyniach.

Po większej części prace ograniczają się do małych reperatur dachu, wieży, ułożenia posadzki — zrównania terenu przed kościołem — sprowadzenia obrazu — renowacji zniszczonych dzieł sztuki itp. inwestycji sakralnych. Zamożniejsze parafie pozwalają sobie na przedsięwzięcia budowlane w większym zakresie — kończą, lub rozszerzają kościoły dawniej rozpoczęte, ozdabiają je polichromią, troszczą się o harmonijne urządzenie wnętrza i estetyczny wygląd domów Bożych.

Ostatnio zostały odnowione świątynie w Oleksowie i Brzeźnicy.

Kościół w Oleksowie staraniem ks. prob. Smolińskiego został odrestaurowany w 1952 r. Polichromie wykonali artyści Milli i Gilewski. W polichromii uwzględnili artyści zadania sztuki religijnej oraz zastosowali zasady malarstwa ściennego.

Malarstwo w ogóle, a przede wszystkim religijne polskie, oparte na wspaniałych wzorach dawnych mistrzów odgrywa w życiu Kościoła wielką rolę. Jest ono ilustracją prawd Bożych i dogmatów wiary katolickiej. Obrazy, polichromie kościołów wzmacniają wzniosłą sztukę religijną i przyczyniają się do rozszerzania kultury rodzimej w Polsce.

Polichromia w Oleksowie dostosowana została do dawnego malowidła o motywach renesansowych, którego ślady przechowały się w prezbiterium i częściowo na sklepieniu w nawie.

Malatura uwzględnia motywy ornamentacyjno-roślinno-figuralne, które połączone razem stanowią zespół barwny. Partie figuralne przedstawiają sceny ze Starego Testamentu i postaci Świętych polskich. Te ostatnie rysunkowo poprawne, silnie uwydatniają indywidualne rysy każdego ze świętych. Portrety swoim układem przypominają obrazy w galeriach

i muzeach polskich. Swoją jaskrawością ożywiają kaplice i wiążą się przez obramowanie z ornamentami roślinnymi w pewną całość malarską. Pod względem natężenia barwnego dysharmonizują z łagodnym tonem tła polichromii. Sceny figuralne z Nowego Test. wymalowane w nawie uwydatniają się wyraźnie zwłaszcza scena połowu ryb. Polichromia wykonana techniką temperową — od dawna znaną w malarstwie ściennym, jest pracą zespołową. Rys ten zaznacza się wyraźnie. Całość polichromii mimo jaskrawości w niektórych partiach sprawia dodatnie wrażenie i wygląd estetyczny.

Kościół oprócz tego został odnowiony przez: pokrycie dachu, ułożenie posadzki, restauracje ołtarzy i sprzętów kościelnych.

Gruntowny remont świątyni zabezpieczył ją przed zniszczeniem czasowym i wpływami atmosferycznymi.

Polichromię kościoła w *Brzeźnicy* dzięki staraniom ks. Władysława Kucharczaka i ks. Jana Chałupczaka wykonali artyści malarze: Alojzy Tejchert, Kazimierz Falkowski, Leon Szydłak i Piotrowski uczniowie Drapieskich. Malowanie kościoła ukończono w grudniu 1951 r., za ks. Jana Chałupczaka, który projekt malatury zatwierdzony w Kurii Diecezjalnej wzbogacił pod względem treści przez dodanie scen ilustrujących dogmaty wiary katolickiej uzupełniając całość pochodem świętych na łuku tęczowym.

Po dłuższej analizie tematu, treści symboliczno-dogmatycznej i rozwiązania techniczno-kolorystycznego stwierdza się, że artyści wykonali polichromię zgodnie z przepisami kościelnymi i zasadami praw malarstwa ściennego.

Obrazy poszczególne i ornamenty podkreślające strukturę architektoniczną wykonane zostały techniką wapienną — trwałą, jak wykonywały dzieje malarstwa kościelnego. Polichromia w tonacji szaro-ugrowo różowej sprawia pod względem optycznym miłe wrażenie. W układzie poszczególnych scen i symboliczno-roślinnej ornamentacji staje na linii wymagań dzisiejszego malarstwa ściennego — mającego na względzie podkreślenie architektury.

Obrazy ze scenami P. J., N. M. P., symbole Ducha św., Trójcy św., aniołów i świętych polskich zostały ułożone i rozmieszczone według założeń i płaszczyzn architektonicznych.

W prezbiterium na płaszczyźnie absydy fryz utworzony z postaci aniołów dekoracyjnie zamyka w dolnych partiach malaturę sklepienia, wyrażającą się symbolami Ducha św., Trójcy św., postaciami 4 ewangelistów godłem papieskim i koresponduje z ornamentami roślinnymi o napisach „Pokój dziełem sprawiedliwości” — umieszczonymi w oknach omawianego prezbiterium. Lamperia o wzorach kilimu łowickiego harmonizuje unisono.

Łuk tęczyowy o wzorach arabskich i symbolami starochrześcijańskimi dopełnia całości kolorystycznej. Serce Jezusa i pochod świętych na jaskrawym tle dysharmonizuje z łagodnym tonem malatury w nawie.

Obrazy: Wniebowzięcie N. M. P i rocznica Odkupienia świata przedstawione na sklepieniu charakteryzują prawdy wiary katolic. i podkreślają walory artystyczne. Symbole P. J. wyrażone w kompozycji tronu, ołtarza, żłóbka i krzyża — rozłożone symetrycznie na sklepieniu wiążą się w całość artystyczną. Na ścianach nawy wizja św. Franciszka — zwłaszcza postacie św. Pawła i św. Piotra i Chrystus P. J. stanowią podstawę dla gurt i zarazem podkreślają człony architektoniczne wewnątrz kościoła. Symbole cnót z napisami Kirie elejson, dopełniają ornamentacji w nawie.

Polichromia w całości wzięta stanowi uzupełnienie architektury swoim wyglądem nieco przeładowanym i w pewnym stopniu rozbitym stanowi całość zgraną tonacyjnie. Kolorystyka pastelowa, o przejściach łagodnych z dominantą tonów szarych, przyczynia się do wspaniałego wyglądu świątyni.

Malarstwo w swej bogatej treści symbolicznej i tonacji barwnej, ożywia mury świątyni i jest wyrazem ducha sztuki rodzinnej w Polsce Odrodzonej.

Ks. Mgr W. Paciak.

Śp. Ks. Prałat Antoni Ręczajski.

Ks. Antoni Ręczajski urodził się dnia 3 IX 1885 r. w Chróścicach, powiatu nowomińskiego z ojca Józefa i matki Marii z Szymańskich. Pochodził z rodziny mieszczańskiej. Średnie wykształcenie zdobył w V Gimnazjum w Warszawie. Seminarium zaś ukończył w Kielcach, gdzie otrzymał święcenia kapłańskie z rąk warszawskiego sufragana Ks. Biskupa Ruszkiewicza. Jako młody kapłan o bystrym umyśle i dużych zdolnościach nie chciał poprzestać na wykształceniu tylko seminaryjnym i dlatego wyjechał na wyższe studia za granicę. Najpierw studiował filozofię pod kierownictwem wielkiego filozofa Marcier'a w Belgii w Lowanium, później przeniósł się na studia socjologiczne do Fryburga w Szwajcarii, a ukończył je doktoryzując się w prawie kanonicznym i naukach społecznych w Rzymie. Powróciwszy do Polski, ponieważ w diecezji kieleckiej pracą społeczną prowadzili inni, przeniósł się do diecezji sandomierskiej, aby tu rozwinąć szeroką działalność duszpasterską.

Pracował jako wikariusz w Zwoleniu i Radomiu. Następnie na stanowisku sekretarza akcji społecznej, gdzie dał się poznać jako dzielny organizator i znawca pracy społecznej. Wreszcie jako proboszcz i dziekan pracował w Przedborzu i Końskich wyróżniając się swą pracą i gorliwością o chwałę Bożą.

W uznaniu zasług został obdarzony godnością tajnego szambelana Ojca świętego.

Choroba serca przerywa pasmo życia tego wybitnego kapłana. Zmarł 18 X 1952 r. w piątek, dzień Najśw. Serca Bożego do którego miał wyjątkowe nabożeństwo w swoim życiu kapłańskim.

R. in p.

Śp. Ks. Mgr Czesław Florkiewicz.

Zmarły przedwcześnie Ks. Cz. Florkiewicz urodził się 22 XI 1915 r. w Dębianach parafii Obrazów. Szkołę powszechną ukończył w Wielogórze, a szkołę średnią w Gimnazjum Kurii Diecezjalnej w Sandomierzu. Święceń kapłańskich udzielił mu J. E. Ks. Biskup Jan Lorek, Ordynariusz Diecezji w dniu 9 VI 1940 r.

Pierwszą placówką duszpasterską Zmarłego był wikariat w Przytyku a następnie wikariat w Opatowie, skąd po 5 latach został przeniesiony do Sandomierza, na stanowisko prefekta Gimnazjum i Liceum Pedagogicznego.

Jako prefekt zajmował się także Ks. Cz. Florkiewicz pracą naukową w dziedzinie teologii i filozofii. Dyplom magistra teologii zdobył na Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie. Całkowicie oddał się filozofii jako student na Katolickim Uniwersytecie w Lublinie od 1950 r. Kończył tam pracę dyplomową magistra filozofii, ale śmierć nagle przerwała te jego studia. Zmarł dnia 19 I 1953 r. w Sandomierzu.

Napis na jego grobie w Obrazowie dobrze scharakteryzował misję życiową Zmarłego w słowach „Tu czeka na zmartwychwstanie Ks. Cz. Florkiewicz przyjaciel dzieci i młodzieży”.

Był to rzeczywiście wielki przyjaciel młodzieży, dla uświęcenia której oddał swe życie i zdolności. Wszędzie gdzie pracował w niezwykle sposób pociągał za sobą młodzież i dla niej pozostawał przyjacielem i ideałem na przyszłe życie.

R. in p.

Śp. Ks. Prob. Adam Łukasiewicz.

Ks. Łukasiewicz to jedna z pięknych postaci naszego duchowieństwa diecezjalnego. Urodził się w Opolu pow. Puławy dn. 1 XI 1894 r. z Aleksandra i Stanisławy z Nowakowskich. Uczył się początkowo prywatnie w domu, a później uczęszczał do gimnazjum w Sandomierzu. Do Seminarium Diecezjalnego wstąpił w 1912 r., które ukończyło w 1918 r. Ks. Bp Marian Ryx udzielił mu święceń kapłańskich dn. 5 V 1918 r.

Jako wikariusz pracował w parafiach Jedlnia, Kozienice i Brzóza, a jako proboszcz w par. Kuczki i wreszcie w parafii Najśw. Serca Jezusowego w Radomiu aż do śmierci, która nastąpiła w dniu 26 I 1953 r.

Wszędzie gdzie pracował, odznaczał się śp. Ks. A. Łukasiewicz wielką gorliwością duszpasterską, umiał podejść do ludzi i był bardzo zapobiegliwy w sprawach administracji parafii. Kuczki zawdzięczają mu wystawienie pięknego kościoła, a Glinice znakomitego kontynuatora budowy monumentalnej swej świątyni.

R. in p.

Śp. Ks. Kan. Gabriel Pfadt.

Dziekan Sandomierski i proboszcz par. Obrazów śp. Ks. kan. Gabriel Pfadt urodził się 25 II 1874 r. w Sandomierzu, z rodziców Wincentego i Barbary z Böhmów. Wykształcenie szkoły powszechnej i średniej zdobył w Sandomierzu, gdzie też wstąpił do Seminarium Duchownego. Święcenia kapłańskie otrzymał w 1898 r. z rąk Ks. Biskupa Antoniego Sotkiewicza.

Wikariat przy katedrze w Sandomierzu, w Opocznie i w Opatowie oraz probostwo w Malicach i Obrazowie oto placówki gorliwej, 55-letniej pracy kapłańskiej Zmarłego, aż do śmierci t. j. do 27 III 1953 r.

Śp. Ks. kan. Gabriel Pfadt był to zacny człowiek, gorliwy kapłan i gorący w umiłowaniu ojczyzny Polak mimo pochodzenia z rodziny szwajcarskiej. Każdy, kto zetknął się z tym świątobliwym kapłanem widział w nim wielkie urobienie, wysoką kulturę osobistą i naturalną dobroć.

R. in p.

Śp. Ks. Prał. Adam Popkiewicz.

Śp. Ks. prał. Adam Popkiewicz, to jedna z wybitnych postaci życia kapłańskiego na naszym terenie. Pozostawił po sobie piękną pamięć świątobliwego kapłana i mądrego duszpasterza.

Urodził się śp. Ks. A. Popkiewicz w Pęczynach powiatu sandomierskiego dnia 5 XII 1880 r. z Franciszka i Karoliny z Amborskich. Początki nauki odebrał w domu rodzinnym. W Sandomierzu ukończył 4 kl. gimnazjum i w 1896 r. wstąpił do Seminarium Duchownego. Święcenia kapłańskie otrzymał z rąk Ks. Bpa Stefana Zwierowicza dnia 7 VI 1903 r. We Fryburgu Szwajcarskim uzyskał doktorat z nauk politycznych i ekonomicznych w 1919 r.

Na placówkach duszpasterskich pracował śp. Ks. A. Popkiewicz w Skaryszewie, Ćmielowie, Sulisławicach, Kowali i w Radomiu w par. św. Jana jako wikariusz i jako proboszcz i wicedziekan dek. Radomskiego w Cerekwi od 1917 r. aż do śmierci t. j. do dnia 17 IV 1953 r.

R. in p.

Śp. Ks. Dziekan Stanisław Jakóbowski.

Śp. Ks. Dziekan Stanisław Jakóbowski urodził się 14 IV 1892 r. w Radomiu z ojca Karola i matki Teodory z Jackowskich. W mieście rodzinnym ukończył szkołę powszechną i uczęszczał do gimnazjum. W 1919 r. wstąpił do Seminarium

Duchownego w Sandomierzu, które ukończył w 1915 r. Święcenia kapłańskie otrzymał 18 IV 1915 r. z rąk Ks. Bpa Mariana Ryxa. Po święceniach pracował jako wikariusz w Drzewicy, Denkowie, Ćmielowie, Skaryszewie i Głowaczowie. Na proboszcza parafii Białobrzegi Radomskie otrzymał nominację 20 VII 1920 r. Wicedziekanem dekanatu Jedlińskiego został w 1933 r., a dziekanem w 1945 r.

Na wszystkich tych stanowiskach zmarły odznaczał się wielką gorliwością i pobożnością. Mimo słabego zdrowia po ataku apoplektycznym 14 VII 1946 r. pracował nadal w parafii jako proboszcz i jako dziekan aż do śmierci, która zgasiła to piękne życie kapłańskie dn. 30 maja 1953 w Szpitalu w Warszawie. Zwłoki Zmarłego pochowano na cmentarzu w Białobrzegach Radomskich.

R. in p.

Śp. Ks. Prob. Marian Wójcik.

Proboszcz parafii Malice śp. Ks. M. Wójcik urodził się 18 XI 1906 r. w Bielinach pow. Kielecki z ojca Marceliego i matki Stanisławy z Wójcików. Szkołę powszechną ukończył w miejscowości rodzinnej, a gimnazjum w Radomiu. Do Seminarium Duchownego wstąpił w 1926 r., a udzielił mu święceń kapłańskich dnia 14 XII 1930 r. Ks. Biskup Włodzimierz Jasiński.

Pierwszą placówką duszpasterską w jego życiu był wikariat w Ćmielowie, skąd został przeniesiony kolejno na równorzędne placówki do Koprzywnicy, Szewnej, Przedborza, Tałowa i Ożarowa. W roku 1945 został mianowany proboszczem parafii Malice, gdzie pracował aż do śmierci, t. j. do dnia 31 V 1953 r. Umarł w szpitalu w Łodzi, a zwłoki złożono na wieczny spoczynek na cmentarzu w Malicach.

Śp. Ks. Wójcik odznaczał się gościnnością i dobrocią, która zjednywała mu wielu ludzi.

R. in p.

Śp. Ks. Jubilat Józef Sapiński.

Dnia 29 lipca 1953 r. zakończył życie w Domu Księżych Emerytów w Sandomierzu najstarszy kapłan naszej diecezji Ks. Józef Sapiński.

Śp. Ks. Jubilat urodził się dn. 9 III 1866 r. w Zawichocie z rodziców Romana i Aleksandry z Wierzbickich. Początkowe nauki pobierał w rodzinnym miasteczku, a w latach 1878—83 uczęszczał do Progimnazjum w Sandomierzu, gdzie wstąpił też do Seminarium Duchownego, które ukończył w 1889 r. otrzymując święcenia kapłańskie dnia 15 VI tegoż roku z rąk Ks. Bpa Antoniego Sotkiewicza.

Placówkami pracy śp. Ks. Sapińskiego były wikariaty w Wojciechowicach, w Skaryszewie, w Sulisławicach, w Chlewiskach, w Mircu, w Szewnie, w Bzinie, oraz probostwa w Tarłowie, w Gowarczowie i w Krynkach. Po 57 latach kapłaństwa przeniósł się śp. Ks. Sapiński do Domu XX. Emerytów i tu pozostał do śmierci.

Długi bo 63-letni żywot kapłański Ks. J. Sapińskiego, to łaska udzielona przez Pana Boga tylko nielicznym jednostkom. Zmarły nie zmarnował tego życia. Był zawsze niezmiernie pracowity, pobożny i gościnny. Jako dobry kaznodzieja i dobry śpiewak był często zapraszany na odpusty. Dzięki jego zapobiegliwości zbudowano kościół Najśw. Serca Jezusowego w Skarżysku - Kamiennej.

R. in p.

Komunikat.

Kuria Arcybiskupia Wrocławska odstąpi za równowartość: 1) organy 34-głosowe w dobrym stanie, harmonijne, czynne, oraz 2) 3 dzwony wagi 1) 2250 kg, 2) 1250 kg, 3) 90 kg, zharmonizowane stalowe o pięknym donośnym dźwięku.

Zgłoszenia osobiste lub pisemne pod adresem: Kuria Arcybiskupia we Wrocławiu, Plac Katedralny 12, celem ustalenia warunków nabycia.

Konto kasowe: Kurii Diecezjalnej P.K.O. Warszawa — Nr I-1034/113.
N. B. P. Oddz. Sandomierz 52/113/30.

Seminarium Duchownego:
N. B. P. Oddz. Sandomierz 52/113/131.

Wydawca: Kuria Diecezjalna w Sandomierzu.

REDAKTOR: KS. DR STANISŁAW KOTOWSKI

DZGD w Sandomierzu. Nr zam. 46.

3. XII. 1953. L-4-10198. Nakł. 700. Pap. druk. mat. form. 61×86, kl. VII, gr. 70

